

ELS JOCS DE LA FAM

EL MATÍ DE LA SEGA

fanbooks

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins

EL MATÍ DE LA SEGA

Traducció d'Àlex Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *Sunrise on the Reaping*

© Suzanne Collins, 2025

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2025

ISBN: 978-84-10028-42-5

Dipòsit legal: B. 3.542-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscos gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

—PER MOLTS ANYS, HAYMITCH!

L'altra cara de néixer el dia de la Sega és que pots dormir fins tard en el teu aniversari. A partir d'aquí tot va per mal camí. Un dia sense haver d'anar a escola difícilment compensa el terror del sorteig del nom. I encara que sobrevisquis a l'experiència, a ningú li ve de gust un pastís després de veure com s'emporten un parell de joves al Capitoli per a la matança. Em giro de costat i em tapo el cap amb els llençols.

—Per molts anys! —El meu germà de deu anys, en Sid, em sacseja l'espatlla—. Vas dir que et despertés. Vas dir que volies anar al bosc quan es fes de dia.

És cert. Espero enllestir la feina abans de la cerimònia per poder dedicar la tarda a les dues coses que més m'estimo: perdre el temps i veure la meva xicota, la Lenore Dove. La mama converteix en un repte permetre's el luxe de qualsevol de les dues, ja que acostuma a repetir que cap feina és massa dura, bruta o difícil per a mi, i que fins i tot els més pobres poden esgarrapar alguns penics per encolomar les seves penes a algú altre. Ara bé, tenint en compte la doble coincidència d'aquest dia, em penso que em concedirà una mica de llibertat sempre que enllesteixi la feina. Són els Jutges, els que em podrien espatllar els plans.

—Haymitch! —protesta en Sid—. Que ja surt el sol!

—D'acord, d'acord. Ara em llevo jo també.

Baixo del matalàs a terra rodolant i em poso uns pantalons curts, fets amb un sac de farina repartit pel govern. Les paraules «GENTILESA DEL CAPITOLI» acaben estampades al meu cul. La mama no llença res. Va quedar vídua de jove quan el papa va morir a l'incendi d'una mina de carbó, i ens ha pujat a en Sid i a mi muntant una bugaderia i traient partit de fins a l'últim detall. Les cendres de la llenya de la llar de foc s'aprofiten per fer sabó blanquejant. Les closques d'ou es trituren per fertilitzar l'hort. Algun dia aquests pantalons curts s'esfilagarsaran per teixir una catifa.

M'acabo de vestir i llanço en Sid de nou al llit, on s'amaga sota l'edredó de retalls. A la cuina, agafo un tros de pa de blat de moro, un detall amb motiu del meu aniversari, en comptes de la porqueria fosca i terrosa que fan amb la farina del Capitoli. Al pati del darrere, la mama ja remena amb un pal un cossi fumejant de roba; se li marquen els músculs mentre fa girar una granota de miner. Només té trenta-cinc anys, però les penúries de la vida ja li han format arrugues al rostre, com sol passar.

La mama em veu a la porta i s'eixuga el front.

—Feliços setze. La confitura és als fogons.

—Gràcies, mama. —Veig un cassó on ha preparat confitura de prunes i me'n poso sobre el pa abans de marxar. Les vaig trobar al bosc l'altre dia, però és una sorpresa agradable menjar-les en forma de melmelada ensucrada i calenta.

—Avui necessito que omplis el dipòsit —diu la mama quan hi passo per davant.

Tenim aigua corrent freda, però surt en un doll esquifit amb el qual es triga una eternitat a omplir una galleda. Hi ha

una bota especial d'aigua de pluja per la qual cobra un plus, ja que la roba queda més suau, però fa servir la nostra aigua de pou per a la majoria de les bugades. Fer anar la bomba i carregar els cubells per omplir el dipòsit comporta dues hores de feina fins i tot amb l'ajuda d'en Sid.

—No ho puc fer demà?

—Me n'estic quedant sense i tinc una muntanya de roba bruta per rentar.

—Aquesta tarda, doncs —replico, provant de dissimular la meva frustració. Si la Segà ha acabat a la una, i donant per fet que no formem part dels tributs d'aquest any, puc haver enllestit la tasca de l'aigua cap a les tres i encara tindrè temps per veure la Lenore Dove.

Una protectora capa de boira embolcalla les cases grises i atrotinades de la Costura. La vista resultaria tranquil·litzada si no fos pels xiscles esporàdics de les criatures que somien que les empaiten. Les darreres setmanes, a mesura que els cinquantens Jocs de la Fam s'acosten, aquests crits s'han tornat més freqüents, igual que el neguit que m'esforço per mantenir a ratlla. «El segon Vassallatge dels Vint-i-Cinc. El doble de joves». No es treu res d'amoïnar-se, em dic a mi mateix, no hi pots fer res. «Com dos Jocs de la Fam en un de sol». I no hi ha manera de controlar el resultat de la Segà ni el que ve després. Per tant, res d'alimentar els malsons. No et deixis dominar pel pànic. No donis al Capitoli aquest gust. Ja ens prenen prou coses.

Segueixo el carrer buit i cendrós fins al turó del cementiri dels miners. Un desori de senyals toscos que puntegen el vessant. N'hi ha de tot tipus, des de làpides amb noms i dates gravats fins a taulons amb pintura escrostonada. El papa està enterrat a la parcel·la familiar. El tros dels Abernathy, amb una sola làpida de pedra calcària per a tota la família.

Després d'un ràpid cop d'ull per comprovar si hi ha testimonis (no hi sol haver ningú, i encara menys a trenc d'alba), m'esquitllo per sota de la tanca per accedir al bosc dels voltants del Districte 12 i començo a seguir el sender fins a l'alambí. Destil·lar licor blanc amb la Hattie Meeney és temptar la sort, però és com un pícnic si es compara amb matar rates o netejar comunes. Confia que jo m'hi escarrassi, però ella també ho fa, i per bé que no tornarà a tenir seixanta anys, penca més que una persona amb la meitat de la seva edat. La feina és dura i exigent. Cal arreplegar llenya, carregar gra, tragar les ampolles plenes i portar-ne les buides per omplir-les de nou. Aquí és on intervenc jo. Soc la mula de la Hattie.

M'aturo davant allò que anomenem el magatzem, un amagatall rere les branques d'un salze, on la Hattie deixa els subministraments. M'esperen dos sacs de deu quilos de moresc trencat, i me'n carrego un a cada espatlla.

Trigo mitja hora a arribar a l'alambí, on trobo la Hattie atenent un pot de barreja a la vora de les restes d'una petita foguera.

M'ofereix el cullerot de fusta.

—Per què no remenes això una estona?

Deixo caure els sacs de moresc sota un rafal on guardem els subministraments i aixeco el cullerot en senyal de victòria.

—Carai, un ascens!

Que deixin a la meua cura la barreja és una novetat. Potser la Hattie comença a instruir-me perquè sigui el seu soci algun dia. Amb dos de nosaltres destil·lant a dedicació exclusiva s'incrementaria la producció, i ella sempre té més demanda que no pas pot satisfer, fins i tot aigualint la producció que elabora amb el gra del Capitoli. Sobretot aquesta,

que surt prou barata perquè els miners la puguin pagar. La bona la compren soldats indisiplinats (és a dir, Pacificadors) i els ricatxos de la ciutat. Però el contraban de licor és il·legal en més d'un sentit, i l'únic que caldria és un nou Cap dels Pacificadors (algú que no tingués tirada a aixecar el colze) per fer-nos engrillonar o pitjor. La mineria és una feina ruda, però no et penjen per fer-la.

Mentre la Hattie posa ampolles de mig litre de licor blanc en un cistell folrat de molsa, jo m'ajupo i remeno la barreja de tant en tant. Quan s'ha refredat una mica, l'aboco dins d'una galleda fonda i ella hi afegeix el llevat. Llavors deixo la barreja sota el rafal perquè fermenti. Avui la Hattie no destil·la perquè no es vol arriscar que el fum cridi l'atenció si la boira s'escampa. Els Pacificadors de la zona potser fan els ulls grossos amb l'alambí de la Hattie a La Ferradura, un vell magatzem que ens fa de mercat negre, però a ella l'amoïna que els seus homòlegs del Capitoli ens vegin des de l'aire amb el seu aerolliscador camuflat de vol baix. Avui res de tragar ampolles, tampoc; de manera que m'encomana tallar llenya per a la setmana. Quan he renovat la pila, pregunto què més necessita que faci, i ella es limita a negar amb el cap.

La Hattie es fa estimar per mi donant-me de tant en tant alguna propina. No pas amb el meu sou, que paga directament a la meva mare, sinó lliurant-me alguna coseta per sota mà. Un grapat de cereal trencat, que porto a la Lenore Dove per a les seves oques; un paquet de llevat, que puc bescanviar a La Ferradura, i avui mig porró de licor blanc per al meu consum personal. Em fa el seu somriure de dents trencades i m'etziba:

—Per molts anys, Haymitch. Suposo que, si ets prou gran per fer-ne, ets prou gran per beure'n.

He de reconèixer que té raó i, tot i que jo no bec, m'alegro de tenir l'ampolla. La puc vendre fàcilment, bescanviar-la o possiblement passar-la a l'oncle de la Lenore Dove, en Clerk Carmine, perquè tingui més bon concepte de mi. Qualsevol diria que el fill d'una bugadera hauria de ser inofensiu, però nosaltres, els Abernathy, teníem fama de rebels en temps passats i, pel que sembla, encara fem pudor de sediciosos, temibles i seductors a parts iguals. Van córrer rumors arran de la mort del meu pare, rumors que l'incendi no havia estat cap accident. N'hi ha que diuen que va morir mentre sabotjava la mina; d'altres, que els caps del Capitoli van neutralitzar el seu equip perquè eren una trepa d'agitadors. Per tant, la meva parentela podria suposar un problema. Tampoc no és que en Clerk Carmine senti cap afecte pels Pacificadors, però no vol tibar la corda. O potser no li fa gràcia que la seva neboda es relacioni amb un contrabandista de licor, encara que no li falti la feina. En fi, sigui quina sigui la raó, poques vegades em fa res més que un sec assentiment, i una vegada va avisar la Lenore Dove que jo era dels qui morien joves, comentari que no vaig interpretar com a afalagador.

La Hattie m'esbronca quan li faig una abraçada impulsiva:

—Oix, prou de bestieses. Encara proves d'enlluernar aquella noia de la Niada?

—Ho intento —responc, rient.

—Doncs ves a empenyar-la a ella. Avui ja no em fas cap servei, aquí.

Em posa un grapat de moresc trencat a la mà i em fa fora. Jo me'l fico a la butxaca i arrenco a córrer abans que canviï de parer pel que fa al seu millor regal: temps lliure, que no m'esperava, per estar amb la meva xicota. Sé que probable-

ment hauria d'anar a casa per omplir el dipòsit d'aigua, però no em puc resistir davant la perspectiva d'uns quants petons robats. És el meu aniversari i, per una vegada, aquell dipòsit pot esperar.

La boira comença a aclarir-se mentre corro pel bosc en direcció al Prat. La majoria de la gent parla de la seva bellesa, però la Lenore Dove el considera l'amic dels condemnats, perquè et pot amagar dels Pacificadors. Acostuma a veure el costat fosc de les coses, però potser no sobta tant d'algú a qui van posar el nom d'una noia morta. Bé, meitat per la noia morta que es deia Lenore en aquell antic poema, i meitat per certs matisos grisos que vaig apreciar el dia que la vaig conèixer.

Va ser la tardor després de fer els deu anys i la primera vegada que em vaig esmunyir per sota de la tanca que encercla el nostre districte. Fins aleshores m'havien frenat tant la llei com el perill dels depredadors salvatges, que són escassos però reals. El meu amic Burdock m'hi va convèncer, explicant que ell ho feia constantment, que no passava res i que encara hi havia pomes si et sabies enfilar als arbres. I jo em sabia enfilar als arbres i tenia debilitat per les pomes. A més, com que ell era més petit que jo, em feia sentir un gallina d'allò més cagat si no ho feia.

—Vols sentir una cosa? —va preguntar en Burdock mentre ens endinsàvem al bosc. Va tirar el cap endarrere i va cantar amb aquella veu seva tan extraordinària. Alta i dolça com la d'una dona, però més clara i gens aflautada. Va semblar que tot es quedava en silenci, i llavors els muntagarlairens el van començar a imitar. Jo sabia que imitaven el cant d'altres ocells, però no els havia sentit mai imitar una persona. Impressionava molt. Fins que una poma va aterrar de ple al cap d'en Burdock i el va fer callar.

—Qui crida els meus ocells? —va demanar una veu de nena.

I era allà, a sis metres d'alçària, eixarrancada en una branca com si visqués allà dalt. Trenes tortes, peus descalços i bruts, i menjant-se una poma mentre agafava a la mà un llibre enquadernat en tela.

En Burdock va decantar el cap a un costat i va deixar anar una riallada.

—Ei, cosina! Ja et deixen venir per aquí sola? Perquè diria que no és així.

—Ep, que no t'he vist —va replicar ella.

—Jo a tu, tampoc. Llança'ns unes quantes pomes, vols?

Com a resposta es va posar drete dalt la branca i va començar a gronxar-la amunt i avall, amb la qual cosa ens en van caure a sobre un munt.

—Un moment. Tinc un sac on he deixat l'arc.

En Burdock va marxar corrents. I ella es va despenjar per les branques i va saltar a terra. No era una de les cosines Everdeen d'en Burdock, però jo sabia que en tenia de llunyanes per la banda de la mare. L'havia vista a l'escola; una mica tímida, em feia l'efecte, però no la coneixia per parlar-hi. No semblava tenir pressa per canviar aquest detall, i es va quedar allà plantada, mirant-me, fins que vaig trencar el silenci.

—Em dic Haymitch.

—Jo em dic Lenore Dove.

—Dove¹ com l'ocell?

—No. Com el color.²

—Quin color és aquest?

1. *Dove* vol dir «colom» en anglès. (N. del t.)

2. Es refereix al gris perla. (N. del t.)

—El mateix que el de l'ocell.

Això em va fer rodar el cap i m'imagino que no ha parat mai del tot encara. Poc després, a l'escola, em va indicar que m'acostés, tenia un diccionari desgatat a les mans i em va assenyalar l'entrada d'aquell color: «Gris clar amb un lleu toc porpra o rosat». El seu color. El seu ocell. El seu nom.

A partir d'aleshores vaig començar a fixar-me en algunes particularitats sobre ella. Com la seva granota i les seves bruses descolorides dissimulaven detalls de color; un mocador d'un blau llampant apuntant a la butxaca, una cinta de color gerd cosida per l'interior del puny. Com acabava els deures de seguida, però sense fer-se notar, simplement per mirar per la finestra. Llavors em vaig adonar que movia els dits com si premés unes tecles imaginàries. Tocava cançons. Treia el peu de la sabata i, amb el taló enfundat en el mitjó, marcava el ritme silenciosament sobre el terra de fusta. Com tots els de la Niada, duia la música a la sang. Però no pas com ells. No li interessaven ben bé les melodies boniques, sinó les lletres perilloses. Com les que porten a actes de rebel·lia. Pels quals la van detenir en dues ocasions. Aleshores només tenia dotze anys i la van deixar anar. Ara seria diferent.

Quan arribo al Prat, m'esquitllo per sota de la tanca i m'aturo per recuperar l'alè i beure una mica, a la vista de la Lenore Dove, enfilada a la seva roca preferida. El sol se li reflecteix al vermell dels cabells mentre s'inclina sobre un antic acordió. Desgrana una melodia amb la vella rampoina, cantussejant per a una dotzena d'oques que pasturen a l'herba, amb una veu dolça i encisadora com un clar de lluna.

*L'home pengen i la dona fuetegen
quan oques dels terrenys comunals prenen,
però exculpen el principal malvat
que oques dels terrenys comunals ha pispat.*

És un plaer sentir-la cantar, ja que no ho fa mai en públic. Cap membre de la Niada ho fa. Els seus oncles en realitat són més músics que cantants, per això només toquen tonades i deixen que canti el públic si els ve de gust. A la Lenore Dove ja li va bé així de tota manera. Diu que passa massa nervis cantant davant de la gent. Que se li tanca la gola.

En Clerk Carmine i el seu altre oncle, en Tam Amber, la van criar des que la seva mare va morir en el part, tenint en compte que el seu pare sempre ha estat un misteri. No els uneix cap vincle de parentesc, en ser ella una Baird, però la Niada cuida dels seus. Van fer un pacte amb l'alcaldesa, la casa de la qual presumeix de tenir l'únic piano de debò del Districte 12. La Lenore Dove el pot tocar en algun sopar o alguna reunió. I ho fa amb un vestit verd descolorit, una cinta de color ivori que li recull els cabells i els llavis pintats de taronja. Quan la seva família actua pel Districte 12 a canvi de diners, ella ho fa amb l'instrument que toca ara i que anomena la seva «caixa de música».

*La llei exigeix que expiem
quan coses que no són nostres agafem,
però deixa en pau senyors i senyores
que ens furten totes les nostres coses.*

No és una cançó que els oncles li deixin tocar a la casa de l'alcaldesa. Ni tan sols quan actua pel Districte 12. Es corre

el risc que alguns sàpiguen la lletra i es munti algun disturbi. Massa rebel. I he de reconèixer que estic d'acord amb en Clerk Carmine i en Tam Amber. Per què buscar-se problemes? Ja n'hi ha de sobres sense cridar el mal temps.

*No escapen ni desgraciats ni pobres
si conspiren per infringir les normes.
Ha de ser així, però acaben dispensant
els que per fer les lleis van conspirant.*

Dono una ullada al Prat. Queda apartat, però tots sabem que hi ha ulls arreu. I els ulls normalment venen acompanyats d'un parell d'orelles.

*La llei home o dona engarjola
quan oques dels terrenys comunals roba.
Però terrenys comunals a oques els han de mancar
fins que al seu torn els acabin per pispar.*

Una vegada la Lenore Dove em va explicar que els terrenys comunals eren terres d'ús públic. De vegades els Pacificadors els feien fora del Prat a ella i a les oques sense cap motiu. Diu que és una gota en un riu de greuges. Em fa patir, soc un Abernathy.

Algunes oques es posen a cridar mentre anuncien la meva arribada. La cara de la Lenore Dove va ser la primera que van veure quan van sortir de l'ou, i no s'estimen ningú més. Però com que els porto gra, avui em toleren. El llanço lluny per treure del mig aquestes espelmes empenyadores i m'inclino per fer-li un petó.

—Per molts anys —diu ella, quan em separo per agafar aire—. No esperava veure't fins després.

Es refereix a la Segra, però jo no en vull parlar.

—La Hattie m'ha deixat marxar abans —li explico—. M'ha donat això, també... Un regal per al meu gran dia. —I trec l'ampolla.

—Vaja, no costarà bescanviar-la. Sobretot avui. —Sense comptar Cap d'Any, avui és el dia que més gent s'emborratxa—. Quatre joves... Els tocarà el rebre al doble de famílies.

Suposo que n'haurem de parlar.

—Tot anirà bé —asseguro, però sona molt poc convincent.

—No ho crec, i tu?

—Potser no. Però ho faig veure. Perquè la Segra tindrà lloc independentment del que jo pensi. Tan segur com que el sol sortirà demà.

La Lenore Dove arrufa el front.

—Doncs res no demostra que hagi de ser així. No pots comptar que les coses hagin de passar demà simplement perquè ho han fet fins ara. És una lògica incorrecta.

—Ah, sí? Perquè així és com la gent fa plans a la seva vida.

—I això és part del problema. Pensar que les coses són inevitables. No creure que el canvi sigui possible.

—Potser. Però no em puc imaginar que el sol no surti demà.

Se li forma una arruga entre les celles mentre rumia una resposta.

—Te'l pots imaginar sortint en un món sense Segra?

—No pas el dia del meu aniversari. No n'he celebrat cap sense Segra.

Provo de distreure-la amb un petó, però està decidida a fer-m'ho comprendre.

—No, escolta —insisteix, seriosa—. Pensa-hi. Tu dius:

«Avui és el meu aniversari, i hi ha Segà. L'any passat, per al meu aniversari, també hi va haver Segà. Per tant, cada any hi haurà Segà per al meu aniversari». Però això no ho pots saber. Vull dir que ni tan sols hi havia Segà fins fa cinquanta anys. Dona'm una bona raó perquè n'hi continuï havent simplement perquè és el teu aniversari.

Per a una noia que sol callar en públic, té una xerrera imparabile en la intimitat. De vegades em costa seguir-la. La Lenore Dove sempre sembla pacient quan explica coses, no pas superior, però sí massa llesta per a mi. Ja que, tot i que és una idea fantàstica, pensar en un món sense Segà, no veig que pugui passar. El Capitoli té tot el poder i no se'n parli més.

—No ho he dit únicament perquè sigui el meu aniversari. Ho he dit... —Però què he dit? Ni tan sols me'n recordo ara—. Perdó, m'has fet perdre el fil.

Se li desencanaixa la cara.

—No, perdona'm tu a mi. És el teu aniversari, i soc aquí, xerrant sobre ves a saber què. —Busca dins la butxaca i treu un petit paquet embolicat amb tela de color gris perla i lligat amb una cinta del mateix verd pigallat que els seus ulls—. Per molts anys. L'ha fet en Tam Amber. Vaig bescanviar uns quants ous pel metall i vaig ajudar a dissenyar-lo.

A més de tocar la mandolina increïblement bé, en Tam Amber és el millor forjador del Districte 12. És el ferrer de referència per a nous estris o peces trencades de maquinària vella. En Burdock té una dotzena de puntes de fletxa que venera com si fossin d'or, i alguns dels ricatxos de la ciutat tenen joies que ell va elaborar amb or i plata autèntics, després de fondre relíquies familiars per fer-ne de noves. No se m'acut què em pot haver fet, però deslligo el llaç amb il·lusió.

L'objecte que em cau sobre el palmell no s'entén a l'instant. És una tira de metall amb forma de C. Els meus dits sostenen sense esforç el perfil corbat mentre examino els vistosos animals de l'anvers. El cap d'una serp s'encara amb el bec d'un ocell de coll llarg. Obro bé la mà i em fixo que les escames i les plomes esmaltades recorren la peça fins que es barregen i es tornen indistingibles. Hi ha un petit anell soldat al darrere de cada cap. Per passar-hi una cadena, potser?

—És preciós —observo—. És per lluir-lo a la roba, oi?

—Bé, ja saps que m'agrada que les coses boniques tinguin un propòsit —replica la Lenore Dove enigmàticament, deixant que jo mateix esbrini a què es refereix.

El giro sobre la mà i torno a agafar la C, aquesta vegada cobrint els caps dels animals amb els dits. Llavors veig a quin propòsit es referia. La vora d'acer llis no només és decorativa.

—És un foguer —dedueixo.

—Justa la fusta! Només que no et cal tenir pedra foguera. Qualsevol pedra que pugui desprendre espurnes servirà.

A casa tenim un foguer vell i gastat que ens ha arribat a través de generacions de la banda de la mama. Lleig i insuls. En les llargues nits d'hivern la mama em feia practicar fins que aconseguia encendre un foc dignament, per no haver de gastar diners en llumins. Un penic estalviat és un penic guanyat.

Passo el dit per damunt de l'exquisida filigrana de metall del coll emplomallat.

—No el vull fer malbé.

—No ho faràs. El seu propòsit és aquest. —Toca el cap de la serp i tot seguit el de l'ocell—. Costaria molt trencar-los, aquests dos. Són supervivents.

—M'encanta. —Li faig un petó llarg i tendre—. T'estimo com un foc roent.

Això de «foc roent» és una expressió de la Niada, però ens l'hem feta nostra. Normalment la fa somriure, però tot d'una està molt seriosa.

—Jo, també.

Ens besem fins que noto un gust salat. No cal que en demani el motiu.

—Escolta, no passarà res —li asseguro—. Estarem bé. —Ella fa que sí amb el cap, però les llàgrimes se li escapen igualment—. Lenore Dove, superarem aquest dia, igual que l'any passat i que l'anterior, i girarem full.

—Però en el fons no serà així —replica ella amb amargura—. Per a ningú del 12. El Capitoli s'assegura de ficar-nos al cervell els Jocs de la Fam. —Dona uns copets a l'ampolla—. Tinc la impressió que la Hattie es dedica al negoci més encertat. Ajudar la gent a oblidar.

—Lenore Dove. —En Clerk Carmine no crida mai, però la seva veu és d'aquelles que et convenç sense que li calgui fer-ho. És al límit del Prat, amb els punys encaixats dins la granota apedaçada. Toca el violí i procura protegir-se-les—. Val més que et preparis.

—Ja vinc —diu ella, eixugant-se els ulls.

En Clerk Carmine no fa cap comentari sobre el nerviosisme de la seva neboda, simplement m'adreça una mirada que deixa clar que me'n considera responsable i llavors fa mitja volta. No em va parar mai gaire atenció fins que la Lenore Dove i jo vam anar de debò. Des d'aleshores sembla que no n'encerto ni una. Una vegada vaig dir a la Lenore Dove que em feia l'efecte que, senzillament, aquest home detestava l'amor. Llavors va ser quan em va revelar que el seu oncle havia estat trenta anys parella del paio de la ciutat

que reemplaça finestres trencades. Ho havien de mantenir en secret perquè l'amor diferent et pot buscar problemes amb els Pacificadors, que et despatxin a la feina i fins i tot que et detinguin. Tenint en compte tot el que ha hagut de suportar, diries que en Clerk Carmine hauria de defensar el nostre amor a peu i a cavall (cosa que ja m'agradaria), però suposo que pensa que la Lenore Dove es mereix algú millor.

Ella no suporta que ens tinguem tórria i, per tant, em llimito a dir:

—Cada vegada em cau millor. —Això la fa riure prou per trencar el seu estat d'abatiment—. M'hi puc passar més tard. Tinc feina, però l'hauria de tenir enllestida cap a les tres. Anirem al bosc, d'acord?

—Anirem al bosc —confirma ella amb un petó.

De nou a casa, em rento amb una galleda d'aigua freda, i em poso els pantalons amb els quals el papa es va casar i una camisa que la mama va fer amb mocadors de la botiga del Capitoli on compren els miners. Per a la Segra has d'intentar fer patxoca, com a mínim. Presenta-t'hi amb roba esparracada i els Pacificadors et clavarán una pallissa o detindran els teus pares perquè no és així com es mostra respecte pels morts del Capitoli a la guerra. Tant és que els nostres hi morissin a dojo.

La mama em dona els meus regals d'aniversari: roba interior per a un any feta amb sacs de farina i una navalla nova de trinca, amb instruccions rigoroses que no s'ha de fer servir en baralles ni en cap joc d'armes blanques. En Sid em regala un tros de pedra foguera embolicat amb paper marró llardós i diu:

—La vaig trobar al camí de grava, vora la base dels Pacificadors. La Lenore Dove va dir que la voldries.

Trec el foguer i l'hi pico, amb la qual cosa salten unes boniques espurnes. I encara que la mama no veu amb bons ulls la Lenore Dove perquè la considera una distracció, el foguer li agrada prou per lligar un cordó de cuir per a les sabates als anells de metall i així poder-me'l penjar al coll.

—És un foguer allucinant —observa en Sid, tocant l'ocell amb delit.

—I si aquesta nit t'enseny a fer-lo servir? —proposo.

I ell s'il·lusiona amb la promesa de fer coses de grans, juntament amb la perspectiva que no penso anar enlloc.

—Sí?

—Sí! —Li frego la tofa de cabells perquè tots aquells rínxols li quedin esvalotats.

—Para! —En Sid riu i em clava una palmellada a la mà—. Ara m'hauré de pentinar altre cop!

—Doncs val més que t'hi afanyis! —li engego.

Marxa corrents i em penjo el foguer per sota de la camisa, ja que encara no estic disposat a mostrar-lo a la resta del món, no pas el dia de la Sega.

Com que em queden alguns minuts, enfilo cap a la ciutat amb la intenció de bescanviar. L'ambient s'ha tornat carregat i quiet, presagia tempesta. Se m'enfonsa l'estómac quan veig la plaça tota plena de pòsters i de Pacificadors fortament armats i amb uniforme blanc. Darrerament la cançoneta ha estat la possibilitat que no hi hagi pau, i ens han bombardejat amb eslògans per totes bandes. «Si no hi ha pau, no hi ha pa! Si no hi ha pau, no hi ha seguretat!». I, per descomptat: «Si no hi ha Pacificadors, no hi ha pau! Si no hi ha Capitoli, no hi ha pau!». Penjada rere la plataforma provisional, davant del Palau de Justícia, hi ha una enorme pancarta amb la cara del president Snow i les paraules: «El Pacificador núm. 1 de Panem».

Al darrere de la plaça, els Pacificadors escorcollen els assistents a la Sega. Veig que la cua encara és curta, de manera que tiro endavant per enllestir-ho. Com que la dona no em sol mirar als ulls, em fa la sensació que encara és capaç de sentir vergonya. O potser només és indiferència.

L'apotecaria té una bandera de Panem a l'aparador, i això m'empipa. Malgrat tot, aquí és on faig el millor negoci amb el meu licor blanc. A dins, l'intens tuf de productes químics em va arrufar el nas. Per contra, m'arriba una flaire dolça i subtil d'un ram de flors de camamilla dins d'un gerro, esperant que el converteixin en infusió o medecina. Sé que en Burdock n'agafa al bosc. D'un temps ençà, ha afegit la recollecció al seu negoci de la caça.

La botiga és gairebé buida; només hi ha la meva companya de classe Asterid March distribuint uns flascons en un prestatge al darrere del taulell. Una llarga trena rossa li baixa per l'esquena, però la xafogor li ha enganxat alguns blens de cabells al voltant del rostre perfecte. L'Asterid és la bellesa de la ciutat, i una noia rica per al nivell del Districte 12. Jo l'hi solia recriminar, però una nit va aparèixer per la Costura, tota sola, per guarir una veïna que havien fuetejat per haver replicat a un Pacificador. Li va portar un ungüent que havia preparat ella personalment, i en acabat se'n va anar, sense esmentar mai cap pagament. Des d'aleshores, és a ella a qui acudeix la gent quan assoten un ésser estimat. M'imagino que l'Asterid té més principis que el que deixa entendre amb la seva colla d'amics fatxendes de la ciutat. A més, en Burdock està boig per ella, de manera que provo de ser amable encara que ell hi tingui tantes possibilitats com un muntagarlaire amb un cigne. Les noies de la ciutat no es casen amb nois de la Costura, si no és per algun daltabaix.

—Ei. No hi doneu cap ús, a això? —Trec el licor blanc i el deixo al taulell—. Per al xarop dels refredats, o què sé jo?

—Estic segura que li'n podré trobar algun. —L'Asterid m'ofereix un preu just i hi afegeix una flor de camamilla—. Per a avui. Diuen que dona bona sort.

Me la fico al trau del botó de la camisa.

—Qui ho diu? En Burdock?

Es ruboritzava una mica, i em pregunto si no m'equivoco pel que fa a les possibilitats del meu amic.

—Potser ha estat ell. No me'n recordo.

—Doncs potser ens caldrà una mica de sort, avui. —I miro la bandera de l'aparador.

L'Asterid abaixa la veu.

—No la volíem penjar. Els Pacificadors hi han insistit.

O què farien? Detenir els March? Destrossar-los la botiga? Tancar-la per sempre? Em sap greu haver-los prejudicat.

—Cap altre remei, doncs. —Indico la camamilla amb el cap—. Porta-la tu també, d'acord?

Em fa un somriure trist i assenteix.

A continuació vaig a la porta del costat, la botiga de dolços dels Donner, i compro una bosseta blanca de pastilles de goma (les gominoles preferides de la Lenore Dove) per menjar-nos-les més tard. Ella les anomena pastilles de l'arc iris i assegura que sap distingir-ne els gustos, malgrat que totes en tenen exactament el mateix. Trobo la Merrilee Donner, que va a la meua classe, amb un vestit net i planxat de color rosa, i cintes de la mateixa tonalitat als cabells rogencs. Als Donner no els detindran per anar descurats. Afortunadament, l'Asterid em paga en efectiu, perquè els Donner no accepten vals bescanviables, que és la forma en què el Capitoli paga els miners. En teoria només serveixen com a moneda a la botiga del Capitoli, però un munt de comerços

de la ciutat els accepten, i la mama els fa servir habitualment a la bugaderia.

Quan surto al carrer, somric un segon per la bonica etiqueta dels caramels dels Donner, pensant a quedar amb la Lenore Dove al bosc. Llavors veig que és l'hora. Les pantalles gegants que flanquegen la plataforma s'han encès amb la bandera onejant en honor dels Jocs de la Fam. Fa més de cinquanta anys els districtes es van revoltar contra l'opressió del Capitoli, cosa que va desencadenar una sagnant guerra civil a Panem. Nosaltres vam perdre i, com a càstig, cada 4 de juliol, cadascun dels districtes ha de lliurar dos tributs invariablement, un noi i una noia d'entre dotze i divuit anys, perquè lluitin a mort a l'arena. L'últim jove que queda és coronat vencedor.

La Sega és on se sorteja el nostre nom per als Jocs de la Fam. S'han marcat dos closos amb cordes de color taronja, un per a les noies i un altre per als nois. D'acord amb la tradició, la canalla de dotze anys es col·loca al davant, i la resta, al darrere, segons l'edat, fins als joves de divuit, que se situen al fons. L'assistència del conjunt de la població és obligatòria, però sé que la mama farà quedar en Sid a casa fins que sigui possible, de manera que no em preocupo de buscar-los. Com que no veig la Lenore Dove enlloc, tiro cap a la zona indicada per als nois d'entre catorze i setze anys, capficat amb la probabilitat que em toqui.

Avui hi ha vint paperets amb el meu nom a la Sega. A cada jove li'n correspon un cada any, però jo en tinc tres més perquè sempre agafo tres tesselles per alimentar-me jo i els membres de la meva família. Amb una tessella et donen una ració d'oli enllaunat i un sac de farina amb les paraules «GENTILESA DEL CAPITOLI» per persona, que pots passar a buscar cada mes al Palau de Justícia. A canvi, posen una vegada més

el teu nom a la Sega per cada tessella a l'any. Aquests registres t'acompanyen i van sumant. Com que em corresponen quatre paperets a l'any, al cap de cinc anys en tinc vint. I per acabar-ho d'adobar, com que aquest any marca el segon Vassallatge dels Vint-i-Cinc, que coincideix amb el cinquantè aniversari dels Jocs de la Fam, cada districte ha d'enviar el doble del nombre habitual de joves. M'imagino que, en el meu cas, és com tenir quaranta paperets en un any normal. I aquestes probabilitats no em fan gens de gràcia.

La multitud creix, i veig que un dels xavals de dotze anys de la part del davant prova d'amagar que plora. D'aquí a dos anys en Sid també hi serà. Em pregunto si seré jo, o la mama, qui seurà amb ell abans, per explicar-li la seva funció a la Sega. Que ha de fer goig, mantenir la boca tancada i portar-se bé. Encara que passi l'impensable i surti el seu nom, ho ha d'entomar, fer tanta cara de valent com pugui i pujar a aquella plataforma, perquè resistir-s'hi queda descartat. Els Pacificadors el faran pujar allà dalt encara que sigui a rossegons, xisclant i espeternegant, de manera que ha de procurar obeir amb dignitat. I tenir sempre present que, passi el que passi, la seva família se l'estimarà i n'estarà orgullosa.

I si en Sid demana: «Però per què ho he de fer?», només podem respondre: «Perquè les coses són així».

A la Lenore Dove aquesta última part li faria molta ràbia. Però és la veritat.

—Per molts anys. —Algú em clava una petita trompada a l'espatlla, i veig en Burdock, amb un trajo esfilagarsat, i el nostre amic Blair, que ha heretat del seu germà gran una camisa de vestir que li queda tres talles massa folgada.

En Blair m'estampa contra el pit un paquet de cacauets torrats de la botiga del Capitoli.

—I que tots els teus desitjos es facin realitat.

—Gràcies. —Em fico a la butxaca els cacauets i les pastilles de goma—. No calia que us empolainéssiu tant per mi, vosaltres dos.

—Home, volíem que el teu dia fos especial —replica en Blair—. Quina mena d'idiota neix el dia de la Segà, de tota manera?

—Aquell a qui li agraden els reptes —apunta en Burdock, demostrant el seu tacte.

—Simplement jugo amb les cartes que em van tocar. Però ja sabeu el que diuen: desgraciat en el joc, afortunat en l'amor. —I em col·loco bé la flor de camamilla—. Ei, guaita el que m'ha regalat la teva xicota, Burdie.

La nostra atenció es desvia cap al clos de les noies, on l'Asterid parla amb la Merrilee i la seva bessona idèntica, la Maysilee, que és la noia més estirada de la ciutat.

—Les seves amigues en saben res de tu, Everdeen? —pregunta en Blair.

—No n'han de saber res —contesta en Burdock amb un somriure forçat—. Bé, no encara, si de cas.

L'equip de so cobra vida entre espetecs, i això ens fa quadrar. Just aleshores veig la Lenore Dove, que, esquivant un Pacificador, s'esquitlla dins el clos. Està preciosa, amb un vestit de volants de color vermell poma que de vegades porta quan actua, i els cabells recollits cap amunt amb unes pintes metàl·liques que en Tam Amber li va fer. Preciosa i sorrida.

Una gravació de l'himne ressona a la plaça fent-me escarritxar les dents.

*Gemma de Panem,
poderosa ciutat.*

Figura que l'hem de cantar, però fem com si el mussités-sim. Movent els llavis quan toca. Les pantalles projecten imatges del poder del Capitoli: exèrcits de Pacificadors desfilant, flotes aèries d'aerolliscadors, tancs avançant en formació per les amples avingudes del Capitoli fins a la mansió presidencial. Tot és net, car i letal.

Quan acaba l'himne, l'alcaldeessa Allister ocupa el podi i llegeix el Tractat de Traïció, que bàsicament recull els termes de rendició a la guerra. La majoria de la gent del Districte 12 ni tan sols vivia aleshores, però salta a la vista que encara en paguem el preu. L'alcaldeessa prova de fer un to imparcial, però la seva veu traspua desaprovació en el sentit que deixa veure que la substituiran aviat. Com sempre passa amb els alcaldes com cal.

Al seu costat, acabada d'arribar del Capitoli, hi ha la Drusilla Sickle, una dona amb la cara tota operada que cada any acompanya els nostres tributs als Jocs de la Fam. No tinc ni idea de quants anys té, però s'ha deixat veure al Districte 12 des del primer Vassallatge dels Vint-i-Cinc. Potser té l'edat de la Hattie, si fa no fa? És difícil de dir, perquè té com un seguit de curioses xinxetes al voltant de la cara per estirar-la i subjectar-la al lloc. L'any passat, cadascuna estava decorada amb una serra radial. Pel que sembla, enguany el tema és el número 50. Pel que fa a la roba, és evident que s'ha esforçat per incorporar dues tendències de moda, la militar i l'atrevida, i el resultat és el conjunt que llueix ara: una guerrera d'oficial, de color groc llimona, amb botes altes fins a la cuixa que hi fan joc, i un barret alt amb visera. Les plomes que li surten de la part superior del barret fan que sembli un narcís pansit. Ningú riu, però, perquè té cara de dimoni.

Dos Pacificadors colloquen a banda i banda del podi les

formidables esferes de vidre que contenen els paperets dels tributs.

—Les dames primer —anuncia la Drusil·la, introdueix la mà dins l'esfera de la dreta i n'extreu un únic paperet—. I l'afortunada és... —Fa una pausa per donar-hi emoció, mentre cargola el nom entre els dits, fent un somrís de satisfacció, abans de clavar la punyalada— ...la Louella McCoy!

Estic afectat. La Louella McCoy viu a tres cases de la meua i no hi ha al món una nena de tretze anys més llesta i valerosa. Un murmuri emprenyat s'estén entre la multitud, i puc percebre que en Blair i en Burdock s'encarcaren al meu costat quan la Louella puja els esglaons de la plataforma, recol·locant-se les cuetes negres sobre les espatlles i arrufant les celles mentre tracta de semblar impertorbable.

—I aquest any hi ha una segona dama, a més! Acompanyarà la Louella... —La mà de la Drusil·la remena els paperets de l'esfera i pesca un altre nom—. La Maysilee Donner!

Els meus ulls es troben amb els de la Lenore Dove, i l'únic que tinc al cap és: «No ets tu. Com a mínim, un altre any, te n'has salvat».

La multitud reacciona de nou, però amb més sorpresa que ràbia, perquè la Maysilee és de pura raça de la ciutat i tan creguda com tots els que són d'allà; a més, els Donner són comerciants i es dona per fet que el seu pare serà nomenat el successor de l'alcaldeessa Allister. Els fills de la ciutat ben poques vegades són tributs, ja que generalment no els calen tesselles, a diferència dels de la Costura.

Al clos de les noies la Maysilee agafa la mà de l'Asterid mentre una Merrilee plorosa l'abraça; tres caps rossos ben junts. Llavors la Maysilee se separa amb compte i s'allisa el vestit, que és idèntic al rosa de la seva germana, però de co-

lor lavanda. Pràcticament sempre alça el nas, però ara l'alça més que mai quan puja a la plataforma.

Tot d'una és el torn dels nois. M'armo de valor, preparant-me per al pitjor, mentre la Drusil·la treu un paperet de l'esfera de l'esquerra.

—I el primer cavaller que acompanyarà les dames és... en Wyatt Callow!

Fa temps que no veig en Wyatt Callow per l'escola, i això probablement vol dir que ha arribat als divuit anys i que ha començat a treballar a les mines. En realitat no el conec. Viu a l'altra banda de la Costura i no sol cridar l'atenció. M'odio a mi mateix per l'alleujament que sento quan el veig acostar-se a la plataforma, amb passes mesurades i una expressió buida que no revela res. També em sap greu per ell. En Wyatt no hauria de trigar gaire a fer els dinou anys, un moment important als districtes, ja que aleshores quedés exempt de la Segra gràcies a la teva edat.

Quan la mà de la Drusil·la s'enfonsa una vegada més a l'esfera, sembla que sigui esperar massa que tant la Lenore Dove com jo ens escapem d'aquest horror. Que en poques hores siguem lluny de la plaça, l'un als braços de l'altre a l'ombra fresca del bosc. Agafo aire i em preparo per a la meva sentència de mort.

La Drusil·la observa l'últim nom.

—I el segon noi és... en Woodbine Chance!

Un esbufec involuntari se m'escapa dels llavis, com també fan alguns dels nois que tinc al voltant. La Lenore Dove em mira i prova de somriure, però no pot evitar dirigir la seva atenció cap a l'última víctima.

En Woodbine és el més jove i el més ben plantat dels esbojarrats nois dels Chance. Es descontrolen tant quan beuen que la Hattie no els vol vendre licor blanc per por que atre-

guin els Pacificadors; per això l'han de comprar al vell Bascom Pie, que no té escrúpols i ven mata-rates a qualsevol amb prou diners. Si els Abernathy fan un cert tuf de sediciosos, els Chance en fan pudor i han perdut més membres de la família a la força que no pas puc comptar. Corre el rumor que la Lenore Dove hi podria estar emparentada per la banda del pare. Sembla que se l'estimen molt, encara que això no estigui confirmat. D'una manera o altra, hi ha algun lligam que en Clerk Carmine defuig.

Puc veure en Woodbine, que és a poques fileres davant meu, projectat a la pantalla. Fa com si seguís en Wyatt, però d'improvís els seus ulls grisos centellegen desafadorament, fa mitja volta i arrenca a córrer cap a un carreró. Els seus parents criden animant-lo mentre barren el pas instintivament als Pacificadors amb els seus cossos. Just quan em pensava que se'n sortiria (tots els nanos dels Chance corren com llamps), se sent un tret des del terrat del Palau de Justícia, i el clatell d'en Woodbine rebenta.